

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoSr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316891629
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1316891629.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/X, M., Š. J. V., zastúpený JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 08. septembra 2020 č. k. 7Csr 1/2016-75 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku rozhodcovského súdu Victoria Legal arbiter, s.r.o., so sídlom Framborská 3605, Žilina vydaného dňa 23.07.2013 vo veci sp. zn. RK-PC-1479/13-LP, žiadal o odklad jeho vykonateľnosti a priznať mu náhradu trov konania. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Vychádzal zo žaloby skutkovo a právne odôvodnenej tým, že rozhodcovské konanie trpí vadou absencie právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu, že rozhodcovská doložka je podľa ustanovenia 37 ods. 1 zákona číslo 40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka ako neurčitý právny úkon neplatná, zároveň je podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka, žalobca nemal možnosť oboznámiť sa s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu, a preto sú aj tieto zmluvné podmienky neprijateľné podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka. Žalobca tak popieral platnosť rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka určujúca právomoc súdu príslušného na konanie je podľa jeho názoru neurčitá, pretože neobsahuje špecifikáciu sporov, na ktoré sa má vzťahovať. Tvrdil, že predmetná rozhodcovská doložka nebola spotrebiteľom osobitne, individuálne vyjednaná, čo vyvodil aj z jej predtlačenej formy, do ktorej sa nevpisuje ani špecifikácia úverovej zmluvy, na vzťahy ktorej sa má rozhodcovská doložka vzťahovať. Tvrdil, že rozhodcovská doložka v danom prípade predstavuje kompaktný, vopred pripravený celok upravujúci riešenie sporov vyplývajúcich pravdepodobne zo zmluvy o úvere. Rozhodcovskú doložku považuje za absolútne neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka pre námietku absencie právomoci rozhodcovského súdu. Tvrdil, že v konaní pred rozhodcovským súdom neboli zohľadnené normy na ochranu spotrebiteľa, najmä európske smernice, zákonná úprava ochrany spotrebiteľa, ustálená a publikovaná súdna prax jednak slovenských súdov, Súdneho dvora Európskej únie vo veciach ochrany spotrebiteľa, a preto sa žalobca domáhal zrušenia tuzemského rozhodcovského

rozsudku. Tiež argumentoval, že procesný postup rozhodcovského súdu znevýhodňuje spotrebiteľa ako slabšiu stranu a vzbudzuje pochybnosti aj o jeho objektívnosti, vzhľadom na fakt, že ho vybral žalovaný. Vzhľadom na to, že rozhodcovský súd podľa neho porušil spotrebiteľské právo, pričom je vykonateľným exekučným titulom, bol toho názoru, že mu ako spotrebiteľovi hrozí ujma na jeho právach, nakoľko súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie so sp.zn. EX 390/15 na základe súdom vydaného poverenia na výkon exekúcie. Žalobca tak právne namietal, že nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu, nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu a o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, nebolo mu umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania. Stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade so zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a uvedený nedostatok môže mať podľa neho vplyv na výsledok sporu. Tvrdil, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti podľa § 53 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy. Stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci žalobca jeho nariadenie navrhoval a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania dôvodne vyplývala potreba jeho nariadenia najmä preto, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s jeho uvedenými návrhmi a tvrdeniami, pričom toto pochybenie mohlo mať podľa neho vplyv na výsledok sporu. Mal za to, že v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré žalobca predložil, nevykonal ním navrhované dôkazy a neumožnil mu predložiť dôkazy, čím toto pochybenie mohlo mať podľa neho vplyv na výsledok sporu. Uviedol, že stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať podľa neho vplyv na výsledok sporu, pričom vo veci rozhodoval podľa neho zaujatý rozhodca. Rozhodcovský rozsudok ho zaväzuje na plnenie, ktorého povahu považuje za objektívne nemožnú, právom nedovolenú, odporujúcu dobrým mravom, pričom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca listinné dôkazy a to: Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2011, rozhodcovský rozsudok so sp. zn. RK-PC-1479/13-LP zo dňa 01.10.2013 a upovedomenie o začatí exekúcie so sp. zn. EX 390/15 zo dňa 24.02.2016.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť predovšetkým z dôvodu zmeškania prekluzívnej 3-mesačnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko túto možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Tvrdil, že rozhodcovský rozsudok, bol vydaný dňa 10.06.2013, právoplatný je dňa 25.11.2013 a žalobca podal žalobu na súd po uplynutí tejto lehoty. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, že rozhodcovská zmluva (ďalej len RZ) nevymedzuje okruh sporov, ktoré sa môžu prejednať v rozhodcovskom konaní s poukazom na Bod 5 RZ. Rozhodcovská zmluva je samostatným právnym úkonom a jej uzatvorenie nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere a súčasne, že dlžník nie je povinný prijať návrh danej rozhodcovskej zmluvy (bod 2). Navyiac podľa bodu 7 RZ dlžník mohol odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. Mal za to, že žalobca teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody, a to v oboch prípadoch bez vplyvu na uzavretie resp. existenciu zmluvy o revolvingovom úvere. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/4/2014 zo dňa 31.01.2014, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1CoE/328/2013 zo dňa 10.12.2013 a Krajského súdu Prešov, sp. zn. 13Co/111/2014, zo dňa 01.10.2015. Z formulácie rozhodcovskej zmluvy vyvodil, že spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovská zmluva výber spôsobu riešenia sporov zo zmluvy a tiež výber rozhodcu ponecháva na žalobcu. Spotrebiteľ tak podaním žaloby na rozhodcovský súd nestráca právo brániť sa v konaní. Tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť sa oboznámiť s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu a podmienkami rozhodcovského konania považoval za nedôvodné, nakoľko žalobcovi boli v Obchodnom vestníku zákonom predpísané dokumenty dostupné tak pred uzavretím rozhodcovskej zmluvy, ako aj počas lehoty na odstúpenie od nej či počas spotrebiteľského rozhodcovského konania. V zmysle v tom čase platnej právnej úpravy, zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku sa považuje za ich sprístupnenie všetkým tretím osobám. Možnosť oboznámiť sa s predpismi rozhodcovského súdu a s pravidlami

rozhodcovského konania objektívne existovala nielen v čase uzavretia RZ, ale aj počas plynutia lehoty na odstúpenie od tejto zmluvy či kedykoľvek následne.

5. Žalobca vo svojom následnom podaní uviedol, že žalobcom bola zachovaná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žalobca podal túto žalobu v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo žalobcovi doručené dňa 29.02.2016 a v lehote 15 dní bola na konajúci súd doručená žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súčasne poukázal na ustanovenia § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.01.2016 do 30.06.2016, § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2015 do 30.06.2016 a § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2015 do 30.06.2016 ako aj rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15.08.2017 sp. zn. 13CoSr/1/2016. K otázke neprijateľnosti rozhodcovskej doložky poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 07.05.2019 sp. zn. 9Co/72/2019 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, ktorý konštatoval, že „rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad.“ Zároveň žalobca konštatoval, že zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi nakoľko „nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie“ (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6CoE 256/2012). Tvrdenie žalovaného, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru, resp. pre uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere považoval za nepravdivé a nesprávne, nakoľko z vopred formulovaného textu bez možnosti zmeny obsahu rozhodcovskej zmluvy spotrebiteľom táto skutočnosť nevyplýva a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 08.08.2018 sp. zn. 5CoSr/2/2018.

6. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení opätovne žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu zmeškania prekluzívnej 3-mesačnej lehoty na podanie žaloby. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 10.06.2013, právoplatnosť nadobudol dňa 25.11.2013 a vykonateľnosť dňa 29.11.2013, z čoho vyvodil, že lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uplynula v roku 2013 a žalobca podal žalobu na súd až v marci 2016. Poukázal na § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014. Táto zákonná úprava potom neumožňuje podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože predpisy účinné do 31. decembra 2014 žiadne právo na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie neupravovali.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že nariadil na deň 08.09.2020 pojednávanie, na ktoré sa žalobca a jeho právny zástupca nedostavili, z dôvodu zachovania hospodárnosti konania navrhli vec prejednať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto podľa § 180 CSP pojednával v ich neprítomnosti, na ktorom podľa § 182 CSP vyhlásil dokazovanie za skončené a podľa § 219 ods. 2 prvej vety CSP vyhlásil napadnutý rozsudok. Právny zástupca žalovaného sa dostavil.

8. Z obsahu spisu Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žilina sp. zn. RK-PC-1479/13-LP súd prvej inštancie zistil z priloženej zmluvy, že žalovaný ako právnická osoba podnikateľ podnikajúci v oblasti poskytovania úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov a žalobca ako

fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili dňa 16.06.2011 zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zmluva č. 1“), predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi úver v sume 1 500 eur, ktorý bol žalobca povinný splatiť v 36 pravidelných týždenných splátkach po 85,15 eur. Na základe v tomto spise založenej Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.06.2011 strany sporu uzavreli túto rozhodcovskú zmluvu a dohodli právomoc rozhodcovského súdu - Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žilina (ďalej len „rozhodcovský súd“), na riešenie sporov vzniknutých z predmetnej zmluvy. Žalovaný podal dňa 05.06.2013 na Stály rozhodcovský súd Victoria rozhodcovský súd v Žiline žalobu, ktorou sa domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 1 622,58 eur spolu s úrokmi z omeškania a zmluvnou pokutou . Žalovaný svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca si nesplnil svoje záväzky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2011, keďže nevrátil žalovaným poskytnutý úver. Žalobca k rozhodcovskej žalobe vo svojej žalobnej odpovedi zo dňa 21.08.2013 žiadal, aby mu bola daná možnosť splácať úver v mesačných splátkach vo výške 200,00 eur. Súd prvej inštancie tiež zistil, že rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom zo dňa 01.10.2013 rozhodcovskej žalobe žalovaného v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 1 622,58 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania vo výške 2,525% ročne: zo sumy 85,15 eur od 15.01.2012 do 07.02.2012, zo sumy 85,15 eur od 15.02.2012 do 16.02.2012, zo sumy 85,10 eur od 15.12.2012 do 07.01.2013, zo sumy 4,73 eur od 08.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.02.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.03.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.04.2013 do zaplatenia, zo sumy 1 277,25 eur od 22.04.2013 do zaplatenia, a to až do dňa, kedy táto zmluvná pokuta spolu s týmto úrokom z omeškania dosiahne celkovo sumu 1 500,00 eur, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy je žalovaný povinný platiť žalobcovi iba úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1 622,58 eur do zaplatenia a poplatok za rozhodcovské konanie vo výške 49,79 eur a trovy právneho zastúpenia výške 285,03 eur. Mal za preukázané, že žalobca predmetný rozhodcovský rozsudok prevzal dňa 25.11.2013, pričom dňa 08.03.2016 podal na súd žalobu o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 10.06.2013, právoplatnosť nadobudol dňa 25.11.2013 a vykonateľnosť dňa 29.11.2013 a žaloba o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku bola žalobcom súdu prvej inštancie doručená podľa pečiatky doručenia dňa 08.03.2016. Konštatoval, že tieto skutočnosti strany sporu ani nesporevali.

9. Ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014 (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), § 40 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z., § 41 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z., § 42 uvedeného zákona, § 43 ods. 1, 2 uvedeného zákona, § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2015 do 30.06.2016, § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z., § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.01.2016 do 30.06.2016 a § 243d ods. 2 Exekučného poriadku.

10. Konštatoval, že dôvody, pre ktoré sa môže účastník rozhodcovského konania žalobou podanou na príslušný súd domáhať zrušenia rozhodcovského konania taxatívne vymenuje ustanovenie § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.(v znení účinnom v čase podania žaloby žalobcom). Tieto dôvody rozdelil do viacerých skupín. Prvá skupina dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku sa podľa súdu prvej inštancie týka právomoci rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť danú vec, teda napríklad ak by bol rozhodcovský rozsudok vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (keďže rozhodcovský súd nemôže rozhodovať o vzniku, zmene alebo o zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, o osobnom stave, veci súvisiace núteným výkonom rozhodnutí alebo veci, ktoré núteným výkonom rozhodnutí), alebo ak by jeden z účastníkom rozhodcovského konania popieral platnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá zakladá právomoc rozhodcovského súdu prejednať spor alebo ak by rozhodcovský súd rozhodol o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala a účastník rozhodcovského konania by túto okolnosť namietal. Do druhej skupiny dôvodov zaradil procesné pochybenia rozhodcovského súdu a to ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo rozhodcovský súd (teda ak je daná prekážka res iudicatae), alebo ak účastník rozhodcovského konania, ktorý mal byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takýmto zástupcom zastúpený, resp. jeho zástupca nebol na takéto zastúpenie splnomocnený a jeho úkony neboli ani dodatočne schválené (teda ak bol daný nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka rozhodcovského konania samostatne konať pred rozhodcovským súdom), alebo ak rozhodcovský súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania a teda jedného z nich oslabil v možnosti uplatnenia alebo bránenia svojho práva. Tretia skupina dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku sa

podľa súdu prvej inštancie týka osoby rozhodcu a zahrňuje prípady, ak sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania nemohol nie bez svojej viny dosiahnuť. Rovnako sem zaradil aj prípad, ak bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu (resp. aj účastníka konania alebo znalca), za ktorý bol právoplatne odsúdený. Štvrtá skupina dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku zahŕňa zvýšenú ochranu spotrebiteľa, keďže pre zrušenie rozhodcovského rozsudku stačí, ak pri rozhodovaní v rozhodcovskom konaní boli porušené všeobecné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, čo znamená, že stačí ak rozhodcovský súd neposkytol takú ochranu spotrebiteľských práv spotrebiteľa, aká by mu mala prináležať. Posledná skupina dôvodov, pre ktoré možno zrušiť rozhodcovský rozsudok korešponduje podľa súdu prvej inštancie s dôvodmi, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného predpisu (t.j. vtedy platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku), avšak ide o dispozitívne ustanovenie a preto si danosť takéhoto dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku môžu účastníci rozhodcovského konania v rozhodcovskej zmluve vylúčiť.

11. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou žalovaného, či žalobca podal žalobu na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku včas. Zo spisu Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina sp. zn.: RK-PC-1479/13-LP, zistil, že žalobca prevzal rozhodcovský rozsudok 25.11.2013, t. j. dňom 26.11.2013 začala plynúť lehota v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Zák. č. 244/2002 Z.z.. Ustálil, že posledným dňom lehoty bol deň 27.12.2013. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 10.06.2013, právoplatnosť nadobudol dňa 25.11.2013 a vykonateľnosť dňa 29.11.2013. Uviedol, že žalobca však podal žalobu na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku až dňa 08.03.2016 t. j. po viac ako dvoch rokoch a dvoch mesiacoch na Okresnom súde Bratislava III. Posúdil, že to bolo po lehote stanovenej v § 41 ods. 1 Zák. č. 244/2002 Z.z.. Konštatoval, že táto skutočnosť medzi stranami sporná nebola a ani žalovaným nebolo popierané prebiehanie exekučného konania na základe upovedomenia o začatí exekúcie so sp. zn. EX 390/15, avšak až zo dňa 24.02.2016. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná až po uplynutí zákonnej lehoty a preto túto zamietol, nakoľko zaujal názor, že v zmysle § 243d ods. 2 Exekučného poriadku predpisy účinné do 31. decembra 2014 žiadne právo na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie neupravovali. Tvrdenie žalobcu, že žalobcom bola zachovaná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žalobca podal túto žalobu v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, posúdil ako nesprávne a poukázanie na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15.08.2017 sp. zn. 13CoSr/1/2016 ako nenáležité, pretože sa týka iných skutkových a časových okolností podania žaloby o neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Ďalšími skutočnosťami namietanými žalobcom sa už preto nezaoberal.

12. Uviedol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 158/2010 zo dňa 30.11.2011). Konštatoval, že v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol stranami uplatnený a ktoré dôkazy považoval za potrebné, tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v konaní.

14. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zmeniť a rozhodcovský rozsudok zrušiť a priznať mu nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. Napadnuté rozhodnutie považoval za nesprávne, majúc za to, že podľa ust. § 365 ods. 1:

- písm. f) „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.“
- písm. h) „rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.

15. Nesprávne skutkové zistenia, ktoré vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajú podľa názoru žalobcu v tom, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná po uplynutí lehoty na jej podanie, keďže na danú právnu vec aplikoval podľa neho právny predpis, ktorý však nebol účinný v čase podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Mal za to, že v danom prípade bola zachovaná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žalobca podal túto žalobu v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo žalobcovi doručené dňa 29.02.2016 a v lehote 15 dní bola na konajúci súd doručená žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Poukázal na dikciu ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku, § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. Konštatoval, že prípustnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku po 01.01.2015 v lehote na podanie námietok proti exekúcii, ktorý nadobudol právoplatnosť pred 31.12.2014 a žalobca v lehote 30 nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vyslovil vo svojom právnom názore Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku zo dňa 15.08.2017 sp. zn. 13CoSr/1/2016: „Predpokladom prechodného ustanovenia Exekučného poriadku - § 243d ods. 2 bolo, aby všetky rozhodcovské rozsudky v spotrebiteľských sporoch boli predložené orgánom verejnej moci na kontrolu (v rámci exekúcie), pri ktorej by sa v prvom rade skúmalo to, či neboli vydané na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky. Exekučné konanie by podľa § 243d ods. 2 v takomto prípade síce prebehlo podľa predchádzajúcej úpravy Exekučného poriadku účinnej do 31.12.2014, avšak oprávnenie povinného spotrebiteľa podať v rámci tohto exekučného konania (ktoré začalo po 01.01.2015 do 31.03.2015) žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku umožňuje prechodné ustanovenie §-u 73 ods. 2 za bodkočiarkou zákona č. 335/2014 Z. z., ktoré výslovne uvádza, že ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté, teda, že ustanovenie § 46 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. platí bez ohľadu na to, či spotrebiteľovi už lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 1 zák. č. 244/2003 Z. z. uplynula. V záujme ochrany spotrebiteľa v súvislosti so zmenou právnej úpravy zákonom č. 335/2014 Z. z. sa v prechodnom období v rámci prebiehajúcej exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku vydaného do 31.12.2014 pripúšťa možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle nových pravidiel (§ 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z.), a to aj keby bola lehota na podanie žaloby už zmeškaná. Iným výkladom by znenie § 73 ods. 2 veta za bodkočiarkou zákona č. 335/2014 Z. z. stratilo svoj účel. Uvedeným výkladom sa poskytne ochrana aj tým spotrebiteľom, ktorí zmeškali lehotu na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný do 31.12.2014 a súčasne začalo exekučné konanie od 01.01.2015 do 31.03.2015. Od 01.04.2015 už takýto vydaný rozhodcovský rozsudok, ak exekučné konanie do 01.04.2015 nezačalo, účastníkov rozhodcovského konania nezaväzuje. V exekučných konaniach začatých po 01.04.2015 poskytol takýmto účastníkom exekučného konania ochranu priamo štát tým, že zákonom vylúčil účinky rozhodcovského rozsudku definovaného v § 243d ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 a nedovolil vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe takéhoto rozhodcovského rozsudku. Zákonodarca mal prijatou právnou úpravou v úmysle umožniť spotrebiteľom podať žalobu o zrušenie tých rozhodcovských rozsudkov, ktoré sa stali exekučnými titulmi, a ktoré rozhodcovské rozsudky boli vydané do 31.12.2014 a zároveň neboli spotrebiteľmi napadnuté v lehote na podanie žaloby o ich zrušenie, ktorá im už márne uplynula 30. dňom po doručení rozhodcovského rozsudku. V opačnom prípade by prechodné ust. obsiahnuté v § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. veta za bodkočiarkou, bolo len nadbytočným a nemalo by právne relevantný význam. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie žalobu zamietol s poukazom na ustanovenie § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého: „Na exekučné konania začaté v súlade s odsek 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spíňajúci podmienky podľa osobitného predpisu 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.“ Tiež uviedol, že v zmysle § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu²⁸⁾ aj v exekúcii.“ V zmysle § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného 01.06.2016 do 30.06.2016: „Exekútor poverený vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa osobitného predpisu 4ead) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. Poučenie musí obsahovať aj vzor žaloby podľa osobitného predpisu 4g)“. V zmysle § 56 ods. 5 Exekučného poriadku: „Súd povolí odklad exekúcie, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia zamietne, po právoplatnosti rozhodnutia sa v exekúcii pokračuje. Ak súd žalobe vyhovie a rozhodcovské rozhodnutie zruší, súd exekúciu podľa tohto zákona zastaví.“ Dal do pozornosti, že samotný exekútor poučil žalobcu o možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a preto žalobca zastal názor, že jednoznačne žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas. Tiež konštatoval, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva

uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Ústavný súd Slovenskej republiky v Uznesení zo dňa 20.06.2018 sp. zn. IV. ÚS 371/2018-43 odmietol sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., ako zjavne neopodstatnenú, Ústavný súd považoval rozhodnutia okresného súdu, ktorý vyhodnotil obdobnú rozhodcovskú zmluvu za neplatnú a zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, za správnu. Ústavný súd súhlasil s právnym posúdením o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorého: „Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt. Právny záver súdu nie je spôsobilé zvrátiť ani ustanovenie bodu 7 vety prvej rozhodcovskej zmluvy podľa ktorého dlžník je oprávnený od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia rozhodcovskej zmluvy, ktoré sa však mihá účinkom ochrany spotrebiteľa pred dôsledkami rozhodcovskej zmluvy, najmä pokiaľ veriteľ túto možnosť ponúka v rámci formulárovej predtlaču návrhu rozhodcovskej zmluvy bez vyvrátenia zákonnej domnienky o absencii jej individuálneho dojednania (§ 53 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka)... Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, súd obsadený vyšším súdnym úradníkom správne uvedený návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § -u 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku zamietol.“ Žalobca mal za to, že zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6CoE 256/2012, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie. S poukazom na vyššie uvedené vyslovil názor, že rozhodcovský súd nemal právomoc viesť rozhodcovské konanie a vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý je nulitný právny akt. Už sama skutočnosť, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná má podľa neho za následok neplatnosť aj rozhodcovskej zmluvy.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne poprel tvrdenia žalobcu o zachovaní lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný dňa 06.03.2008, právoplatný 26.03.2008, keď v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným od 01. januára 2015 zákona č. 233/1995 Exekučný poriadok vyplýva nasledovné: § 243d ods. (2) Exekučného poriadku: Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 (na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015), alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014. Na základe uvedeného vyvodil, že na exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 06.03.2008, sa použijú právne predpisy účinné do 31. decembra 2014. Odvolanie žalobcu označil za nedôvodné.

17. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

18. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie

správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu preklúzie stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jeho žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal, alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobcu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie poskytol stranám ochranu v zákonom požadovanej kvalite. V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadruje stručne k odvolacím námietkam žalobcu.

19. Súd prvej inštancie po zákone zodpovedajúcom vyhodnotení vykonaného dokazovania logicky a teda správne skutkovo ustálil, že žalovaný ako právnická osoba podnikateľ podnikajúci v oblasti poskytovania úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov a žalobca ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili dňa 16.06.2011 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi úver v sume 1500 eur, ktorý bol žalobca povinný splatiť v 36 pravidelných týždenných splátkach po 85,15 eur. Na základe v tomto spise založenej Rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.06.2011 strany sporu uzavreli túto rozhodcovskú zmluvu a dohodli právomoc rozhodcovského súdu - Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žilina (ďalej len „rozhodcovský súd“), na riešenie sporov vzniknutých z predmetnej zmluvy. Žalovaný podal dňa 05.06.2013 na Stály rozhodcovský súd Victoria rozhodcovský súd v Žiline žalobu, ktorou sa domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 1 622,58 eur spolu s úrokmi z omeškania a zmluvnou pokutou. Žalovaný svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca si nesplnil svoje záväzky zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2011, keďže nevrátil žalovaným poskytnutý úver. Žalobca k rozhodcovskej žalobe vo svojej žalobnej odpovedi zo dňa 21.08.2013 žiadal, aby mu bola daná možnosť splácať úver v mesačných splátkach vo výške 200,00 eur. Rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom zo dňa 01.10.2013 rozhodcovskej žalobe žalovaného v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 1 622,58 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania vo výške 2,525% ročne: zo sumy 85,15 eur od 15.01.2012 do 07.02.2012, zo sumy 85,15 eur od 15.02.2012 do 16.02.2012, zo sumy 85,10 eur od 15.12.2012 do 07.01.2013, zo sumy 4,73 eur od 08.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.02.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.03.2013 do zaplatenia, zo sumy 85,15 eur od 15.04.2013 do zaplatenia, zo sumy 1 277,25 eur od 22.04.2013 do zaplatenia, a to až do dňa, kedy táto zmluvná pokuta spolu s týmto úrokom z omeškania dosiahne celkovo sumu 1 500,00 eur, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy je žalovaný povinný platiť žalobcovi iba úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1 622,58 eur do zaplatenia a poplatok za rozhodcovské konanie vo výške 49,79 eur a trovy právneho zastúpenia výške 285,03 eur.

Žalobca predmetný rozhodcovský rozsudok prevzal dňa 25.11.2013, pričom dňa 08.03.2016 podal na súd prvej inštancie žalobu o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 10.06.2013, právoplatnosť nadobudol dňa 25.11.2013 a vykonateľnosť dňa 29.11.2013 a žaloba o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku bola žalobcom súdu prvej inštancie doručená podľa pečiatky doručenia dňa 08.03.2016. Uvedené skutkové zistenia neboli medzi stranami sporu sporné.

20. Správne sa súd prvej inštancie prioritne zaoberal právnym posúdením toho, či žalobca podal žalobu na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku včas, keď právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje. Nesprávnym právnym posúdením sa teda rozumie omyl pri aplikácii práva. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že zákonne vyhodnotené dokazovanie ohľadom skutočností týkajúcich sa včasnosti podania žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku súd prvej inštancie aj správne právne posúdil, keď pri aplikácii relevantných a správne zvolených právnych noriem tieto správne interpretoval a pri právnom posúdení tejto priority právnej otázky sa nedopustil omylu.

21. Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. veta prvá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote do 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V konaní nebola sporná skutočnosť a ani namietaná právna úvaha, že žalobca prevzal do vlastných rúk relevantný rozhodcovský rozsudok dňa 25.11.2013, lehota na podanie žaloby v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. mu začala plynúť nasledujúci deň dňa 26.11.2013, uplynula dňa 26.12.2013. Uvedená lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku uplynula žalobcovi márne, žalobu v tejto zákonnej prekluzívnej lehote nepodal. Dňa 24.02.2016 mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, ktorý listinný dôkaz súd prvej inštancie vykonal a z ktorého správne zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 16.03.2015, pričom túto skutočnosť strany sporu tiež nenamietali. V konaní nebolo ani sporné, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským.

22. V zmysle § 243d ods. 1 novely Exekučného poriadku účinnej od 01.01.2015 exekučné konanie v spotrebiteľských veciach na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného pred účinnosťou tejto novely bolo možné začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. V zmysle uvedeného preto bolo v danej veci správne začaté exekučné konanie v lehote podľa uvedenej právnej normy dňom 16.03.2015. Podľa § 243d ods. 2 uvedeného zákona na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 (t. j. v lehote do 31.03.2015) alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu 4ead) a ktoré neboli ukončené k 01.01.2015, sa použijú predpisy účinné do 31.12.2014.

23. Ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase doručenia upovedomenia o začatí exekúcie umožňovalo síce podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní od doručenia tohto upovedomenia, avšak nie vo všetkých prípadoch, keď v danom prípade poučenie exekútora v upovedomení o začatí exekúcie nebolo správne, nakoľko v zmysle § 46 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 01.01.2015 do 30.06.2015 bola upravená lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku 30 dní od doručenia účastníkovi domáhajúcemu sa jeho zrušenia, pričom podľa § 46 ods. 3 tohto zákona ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii. V dikcii uvedenej právnej normy je významné kritérium „za podmienok podľa osobitného predpisu“, keď táto právna norma odkazuje pod č. 28 na zákon č. 233/1995, t. j. Exekučný poriadok účinný do 31.12.2014, ktorý právo na podanie žaloby v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie neupravoval. Navyše i podľa § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 01.01.2015, sa použijú predpisy účinné do 31.12.2014. Žalobca sa síce odvoláva na znenie uvedenej právnej normy za bodkočiarkou, že ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté, keď však ako bolo uvedené už vyššie podľa ust. § 46 ods. 3 je možné podľa žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v exekúcii, avšak za podmienok podľa osobitného predpisu, a v zmysle odkazu č. 28 podľa zákona č. 233/1995 Zb., keď i podľa ust. § 243d ods. 2 novely Exekučného poriadku je potrebné na danú vec aplikovať predpis

účinný do 31.12.2014 neumožňujúci podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v exekúcii, keďže podľa tohto stanovenia na exekučné konania začaté v súlade s ods. 1, t. j. v spotrebiteľských veciach na podklade rozhodcovského rozsudku, sa použijú predpisy účinné do 31.12.2014. S právnymi závermi uvedenými v rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica vo veci sp. zn. 13CoSr 1/2016, na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, ktorým však vychádzajúc z ust. § 193 CSP a contrario nie je odvolací súd viazaný, sa odvolací súd nestotožnil.

24. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).